

"wie ben ik?"

Ik zit ontzettend te wiebelen. Met een mooi woord heet dat: ik ben dyskinetisch.

Dat betekent dat er gewenning optreedt wat betreft de dopamine, die ik zo nodig heb om te kunnen bewegen. Op een gegeven moment is het net of je een exotische dans opvoert, maar dan wel heel schokkerig. Het lijkt een beetje op de bewegingen van iemand met de Ziekte van Huntington, al dank ik God op mijn blote knietjes dat ik dat niet heb. Wel vervelend vind ik opmerkingen zoals die ik laatst van een mevrouw kreeg.

Ze had kennelijk zich de hele avond (kerkelijke bijeenkomst) aan mij zitten ergeren.

'Bent u altijd zo beweeglijk?' gooide ze eruit. Dat had wel anders gekund, vind ik.

Ik word er wel heel moe van. Soms gooi ik dan wat dopamine uit het assortiment, maar daar moet je mee oppassen. Eer je 't weet zit je zonder spraak verstart op je stoel.

Dit gebeuren wordt naarmate de jaren lengen, heviger. Aan Parkinson zul je niet meer sterven, maar wel aan de complicaties. Het verslikken wordt steeds erger, ik verslik me soms in één druppeltje spuug. Doordat je steeds minder goed kunt ophoesten, zit je op een dag met een longontsteking.

Dat is ook de grootste doodsoorzaak bij Parkinsonpatiënten. Ach, iedereen gaat ergens aan dood en een longontsteking schijnt niet de vreselijkste manier te zijn.

Dit is geen fatalisme, ik zal er alles aan doen om hier te blijven en het geeft ergens wel een rustig gevoel als je weet wat je te wachten kan staan.

Ben ik met alles zo makkelijk? Nee hoor, ik moet er niet aan denken dement te worden

en de hele dag met een natte luier om mij te liggen afvragen wie ik ben en of die vriendelijke meneer die enkele malen (per dag? in de week?) komt nou mijn man of mijn zoon is.

© september 2011, Alida, BasicPublishing.nl